Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

zo 6. októbra 2015*

„Hospodárska súťaž — Kartely — Trh s chlorečnanom sodným v EHP — Pozmeňujúce rozhodnutie, ktorým sa skracuje zistená dĺžka účasti na karteli — Výpočet výšky pokuty — Premlčanie — Článok 25 nariadenia (ES) č. 1/2003“

Vo veci T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, predtým Uralita, SA, so sídlom v Madride (Španielsko), v zastúpení: K. Struckmann, advokát, a G. Forwood, barrister,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne N. von Lingen, R. Sauer a J. Bourke, neskôr R. Sauer a J. Norris-Usher, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie článku 1 ods. 2 a článku 2 rozhodnutia Komisie C(2012) 1965 final z 27. marca 2012, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie K(2008) 2626 v konečnom znení z 11. júna 2008, týkajúce sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.695 – Chlorečnan sodný),

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Gervasoni a L. Madise (spravodajca),

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. novembra 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, predtým Uralita, SA, je akciová spoločnosť založená podľa španielskeho práva. V roku 1992 založila spoločnosť Aragonesas Industrias y Energía, SA. Do roku 1994 vlastnila 100 % podiel v uvedenej akciovej spoločnosti. V decembri 1994 presunula činnosť týkajúcu sa chemických výrobkov tejto akciovej spoločnosti do holdingovej spoločnosti nazvanej Energía y Industrias Aragonesas EIA, SA (ďalej len „EIA“), ktorú predtým založila. V roku 2003 sa v dôsledku fúzie zlúčila so spoločnosťou EIA a znovu vlastnila 100 % základného imania tejto akciovej spoločnosti. Dňa 2. júna 2005 predala spoločnosti Ercros Industrial, SAU (ďalej len „Ercros“), dotknutú akciovú spoločnosť, ktorá sa stala spoločnosťou Aragonesas Industrias y Energía, SAU (ďalej len „Aragonesas“).

2 Dňa 28. marca 2003 zástupcovia spoločnosti EKA Chemicals AB (ďalej len „EKA“) so sídlom vo Švédsku podali žiadosť o oslobodenie od pokút alebo o ich zníženie na základe oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“), týkajúcu sa existencie kartelu v odvetví chlorečnanu sodného.

3 Komisia Európskych spoločenstiev prijala 30. septembra 2003 rozhodnutie, ktorým spoločnosti EKA priznala podmienečné oslobodenie od pokuty v súlade s bodom 15 oznámenia o spolupráci z roku 2002.

4 Dňa 10. septembra 2004 Komisia v súlade s článkom 18 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 ZFEÚ] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) zaslala žiadosti o informácie viacerým spoločnostiam, okrem iného spoločnosti Aragonesas. Aragonesas odpovedala na tieto žiadosti o informácie v dňoch 3. a 9. decembra 2004.

5 V období od 13. novembra 2006 do 11. apríla 2008 Komisia v súlade s článkom 18 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 zaslala žiadosti o informácie viacerým spoločnostiam, okrem iného spoločnosti Aragonesas 13. novembra 2006, 8. februára 2007, 12. marca 2007 a 11. apríla 2008 a žalobkyni 8. februára 2007, 20. apríla 2007 a 11. apríla 2008.

6 Komisia prijala 27. júla 2007 oznámenie o výhradách, ktoré bolo určené najmä spoločnosti Aragonesas a žalobkyni. Žalobkyňa a Aragonesas v stanovenej lehote oznámili Komisii svoje pripomienky k tomuto oznámeniu o výhradách.

7 Dňa 20. novembra 2007 žalobkyňa využila svoje právo byť ústne vypočutý Komisiou.

8 Dňa 11. júna 2008 Komisia prijala rozhodnutie K(2008) 428 v konečnom znení, týkajúce sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) (ďalej len „rozhodnutie z roku 2008“). V tomto rozhodnutí zastávala názor, že Aragonesas sa v období od 16. decembra 1996 do 9. februára 2000 podieľala na dotknutých protisúťažných postupoch.

9 Po prvé, pokiaľ ide o žalobkyňu, Komisia sa v odôvodneniach 416 až 426 a 455 až 468 rozhodnutia z roku 2008 v podstate domnievala, že žalobkyňa priamo, ale aj nepriamo vykonávala prostredníctvom spoločnosti EIA rozhodujúci vplyv na strategické rozhodovanie a celkovú obchodnú politiku spoločnosti Aragonesas. Po druhé Komisia dospela k záveru, že vzhľadom jednak na domnienku, že EIA vykonávala rozhodujúci vplyv na spoločnosť Aragonesas, lebo v čase spáchania porušenia vlastnila celé jej základné imanie, a jednak na ďalšie faktory uvedené v rozhodnutí z roku 2008, EIA prinajmenšom skutočne vykonávala rozhodujúci vplyv na konanie spoločnosti Aragonesas, takže EIA

bola ako subjekt, ktorý bol spolu so spoločnosťou Aragonesas súčasťou podniku, ktorý sa dopustil porušenia, zodpovedná za protiprávne správanie uvedeného podniku. Keďže sa EIA v roku 2003 zlúčila so žalobkyňou a žalobkyňa sa stala jej právnou a ekonomickou nástupkyňou, Komisia sa tak domnievala, že pri tejto príležitosti prešla zodpovednosť spoločnosti EIA, pokiaľ ide o protiprávne správanie predmetného podniku, na žalobkyňu.

10 Z tohto dôvodu Komisia považovala v odôvodneniach 469 a 487 až 489 rozhodnutia z roku 2008 spoločnosť Aragonesas a žalobkyňu za spoločne a nerozdielne zodpovedné za porušenie, ktorého sa prvá uvedená spoločnosť dopustila v období od 16. decembra 1996 do 9. februára 2000.

11 Komisia tak v článku 1 písm. g) a h) rozhodnutia z roku 2008 vyvodila záver, že Aragonesas a žalobkyňa porušili článok 101 ZFEÚ a článok 53 Dohody o EHP tým, že sa v období od 16. decembra 1996 do 9. februára 2000 zúčastňovali na súbore dohôd a zosúladených postupov.

12 V článku 2 písm. f) rozhodnutia z roku 2008 Komisia uložila spoločnosti Aragonesas a žalobkyni spoločne a nerozdielne pokutu vo výške 9 900 000 eur.

13 V článku 4 rozhodnutia z roku 2008 Komisia vymenovala subjekty, ktorým je napadnuté rozhodnutie určené, medzi ktorými boli Aragonesas a žalobkyňa.

14 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 26. augusta 2008 Aragonesas podala žalobu o neplatnosť smerujúcu proti rozhodnutiu z roku 2008 v rozsahu, v akom sa jej týkalo. Táto žaloba bola zapísaná do registra pod číslom T-348/08. Aragonesas v podstate poprela, že by sa v období od 16. decembra 1996 do 9. februára 2000 podieľala na dotknutých protisúťažných postupoch, a tým celkovú výšku pokuty, ktorá jej bola uložená.

15 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 26. augusta 2008 žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť smerujúcu proti rozhodnutiu z roku 2008 v rozsahu, v akom sa jej týkalo. Táto žaloba bola zapísaná do registra pod číslom T-349/08. Žalobkyňa v podstate poprela rozhodnutie Komisie pripísať jej protiprávne správanie vytýkané spoločnosti Aragonesas a uložiť jej spoločne a nerozdielne pokutu s uvedenou spoločnosťou.

16 Žalobkyňa 16. septembra 2008 predbežne zaplatila pokutu, ktorá jej bola uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Aragonesas v rozhodnutí z roku 2008.

17 Rozsudkom z 25. októbra 2011, Aragonesas Industrias y Energía/Komisia (T-348/08, Zb., ďalej len „rozsudok Aragonesas“, EU:T:2011:621), Všeobecný súd rozhodol:

„1. Článok 1 písm. g) rozhodnutia Komisie K(2008) 2626 v konečnom znení z 11. júna 2008, týkajúceho sa konania o uplatnení článku [101 ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (Vec COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) sa zrušuje v rozsahu, v akom v ňom Komisia Európskych spoločenstiev uviedla, že spoločnosť [Aragonesas] sa dopustila porušenia v obdobiach jednak od 16. decembra 1996 do 27. januára 1998 a jednak od 1. januára 1999 do 9. februára 2000.

2. Článok 2 písm. f) rozhodnutia K(2008) 2626 v konečnom znení sa zrušuje v rozsahu, v akom stanovuje pokutu na 9 900 000 eur.

3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

…“

18 V bode 247 rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), Všeobecný súd rozhodol „prijať prvú časť prvého žalobného dôvodu ako čiastočne dôvodnú, keďže Komisia sa dopustila pochybenia tým, že v… rozhodnutí [z roku 2008] vyvodila záver, že [Aragonesas] sa zúčastnila na dotknutom porušení jednak od 16. decembra 1996 do 27. januára 1998 a jednak od 1. januára 1999 do 9. februára 2000“.

19 V bode 258 rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), Všeobecný súd vzhľadom na závery vyvodené v bode 247 uvedeného rozsudku rozhodol, že „je potrebné v celom rozsahu prijať ako dôvodnú druhú časť druhého žalobného dôvodu založenú na tom, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o výpočet dĺžky trvania účasti žalobkyne na porušení“.

20 V bode 302 rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), Všeobecný súd v súvislosti s druhým žalobným dôvodom rozhodol, že treba „čiastočne prijať druhý žalobný dôvod, keďže dĺžka trvania porušenia, ktorého sa dopustila žalobkyňa, ako ho uviedla Komisia na účely výpočtu pokuty, ktorá jej bola uložená, [bola] nesprávna“.

21 V bode 303 rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), Všeobecný súd rozhodol, že treba „čiastočne prijať návrh na zrušenie… rozhodnutia [z roku 2008] v rozsahu, v akom v ňom Komisia jednak v článku 1 vyvodila záver o účasti [spoločnosti Aragonesas] na porušení v období od 16. decembra 1996 do 27. januára 1998 a v období od 1. januára 1999 do 9. februára 2000, a jednak v článku 2 stanovila výšku pokuty na 9 900 000 eur“.

22 Napokon v bode 307 rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), Všeobecný súd predovšetkým pripomenul, že Komisia musí vyvodiť následky zo záverov založených na bode 303 uvedeného rozsudku.

23 Rozsudkom z 25. októbra 2011, Uralita/Komisia (T-349/08, ďalej len „rozsudok Uralita“, EU:T:2011:622), Všeobecný súd v plnom rozsahu zamietol žalobu žalobkyne ako nedôvodnú.

24 Listom z 5. decembra 2011 Komisia informovala žalobkyňu a spoločnosť Aragonesas o následkoch, ktoré zamýšľa vyvodiť z rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621). Z tohto dôvodu v súvislosti so spoločnosťou Aragonesas uviedla, že má v úmysle navrhnúť kolégiu komisárov, aby jej uložili pokutu v novej výške v súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o obdobie porušenia potvrdené v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621). Čo sa týka žalobkyne, uviedla, že hoci Všeobecný súd v rozsudku Uralita, už citovanom v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622), zamietol žalobu v celom rozsahu, takže pokuta, ktorá jej bola uložená v rozhodnutí z roku 2008, jej bola zachovaná, chcela kolégiu komisárov navrhnúť, aby jednak zmenil dĺžku trvania porušenia, na ktorom sa podieľala, a jednak následne znížil výšku pokuty, ktorá bola žalobkyni uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Aragonesas. Zároveň s listom z 5. decembra 2011 Komisia poslala žalobkyni a spoločnosti Aragonesas žiadosť o informáciu, aby tak mohla sfinalizovať svoj návrh pre kolégium komisárov.

25 Listom z 19. decembra 2011 Aragonesas a žalobkyňa v odpovedi na list z 5. decembra 2011 Komisii oznámili, že aj keď nesúhlasia s jej postojom, pokiaľ ide o následky, ktoré sa majú v súvislosti s druhou uvedenou spoločnosťou vyvodiť z rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), odpovedali na žiadosť o informácie, aby im bola vrátená aspoň časť pokuty, ktorá im bola uložená spoločne a nerozdielne v rozhodnutí z roku 2008. Spresnili, že uvedený list nemá vplyv na ich právne postavenie.

26 Listom z 23. januára 2012 po prvé žalobkyňa informovala Komisiu, že po jej fúzii so spoločnosťou Ercros, Aragonesas prestala od 31. mája 2013 existovať. Po druhé uviedla, že hoci je Aragonesas naďalej spoločne a nerozdielne zodpovedná za predmetné porušenie, pokiaľ ide o obdobie, ktoré Všeobecný súd nezrušil v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621),

v súlade s dohodou o kúpe akcií, ktorú podpísala so spoločnosťou Ercros, znáša výlučnú ekonomickú zodpovednosť za zaplatenie akejkoľvek pokuty, ktorá by jej bola uložená na základe pozmeňovacieho rozhodnutia prijatého v nadväznosti na uvedený rozsudok, ako aj rozsudok Uralita, už citovaný v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622). V uvedenom liste okrem iného uviedla:

„… Uralita tak bez výhrady uznáva svoju zodpovednosť za porušenie v období od 28. januára 1998 do 31. decembra 1998, v rámci konania vedeného Komisiou vo veci 38.695 – Chlorečnan sodný.

Vzhľadom na prechádzajúce a s ohľadom na svoj záujem, aby bolo prijaté pozmeňujúce rozhodnutie a aby jej bola čo najskôr vrátená predbežne zaplatená pokuta, Uralita uvádza svoj súhlas s tým… že bude niesť výlučnú zodpovednosť za zaplatenie akejkoľvek pokuty určenej v takomto rozhodnutí za obdobie porušenia stanovené v rozsudku [Aragonesas, už citovaný v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621)], teda za obdobie od 28. januára 1998 do 31. decembra 1998, a… že každé pozmeňujúce rozhodnutie bude možné adresovať len jej bez toho, aby bol potrebný iný procesný akt, než je list z 5. decembra 2011 obsahujúci opis skutkových okolností.“

27 Komisia prijala 27. marca 2012 rozhodnutie C(2012) 1965 final, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie K(2008) 2626 v konečnom znení z 11. júna 2008, týkajúce sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Podľa napadnutého rozhodnutia Komisia, ktorá pripomenula skutočnosti predchádzajúce sporu a najmä to, že Všeobecný súd v rozsudku Uralita, už citovanom v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622), zamietol v celom rozsahu žalobu žalobkyne smerujúcu proti rozhodnutiu z roku 2008, zastávala názor, že pokuta vo výške 9 900 000 eur, ktorá jej bola uložená, zostala zachovaná. V odôvodneniach 8 a 9 napadnutého rozhodnutia Komisia totiž uviedla:

„(8) Aj keď Všeobecný súd zamietol žalobu o neplatnosť smerujúcu proti rozhodnutiu [z roku 2008], ktorú podala spoločnosť Uralita, Komisia však vzhľadom na rozhodnutie o čiastočnom zrušení obsiahnuté v rozsudku Aragonesas [už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621)], považuje za vhodné skrátiť dĺžku trvania porušenia v prípade spoločnosti Uralita, aby tak bola prispôsobená dĺžke trvania porušenia v [už citovanom] rozsudku Aragonesas, teda od 28. januára 1998 do 31. decembra 1998.

(9) Okrem toho vzhľadom na osobitné okolnosti veci, najmä na vyhlásenia spoločnosti Uralita obsiahnuté v jej liste z 23. januára 2012… a na skutočnosť, že Uralita už Komisii predbežne zaplatila celú výšku pokuty [uloženú v rozhodnutí z roku 2008] v lehotách stanovených v tomto rozhodnutí, Komisia rozhodla zmeniť rozhodnutie v rozsahu, v akom bolo prijaté a oznámené spoločnosti Uralita, takto:

a) skrátiť dĺžku trvania účasti na porušení, aby zodpovedala obdobiu od 28. januára 1998 do 31. decembra 1998; a

b) stanoviť podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 pokutu, ktorá zodpovedá dĺžke tohto zmeneného obdobia porušenia, za zaplatenie ktorej bude zodpovedná Uralita.“

28 Pokiaľ ide o výpočet novej výšky pokuty uloženej žalobkyni, Komisia uplatnila rovnaké parametre, aké boli použité v rozhodnutí z roku 2008, okrem časového multiplikátora, ktorý bol stanovený vo výške 0,91 s cieľom zohľadniť kratšie obdobie porušovania.

29 Pokiaľ ide o úroky získané z pokuty 9 900 000 eur uloženej v rozhodnutí z roku 2008, Komisia po tom, čo žalobkyňa túto pokutu predbežne zaplatila, zastávala v odôvodnení 11 napadnutého rozhodnutia názor, že „vzhľadom na to, že Všeobecný súd potvrdil účasť [žalobkyne] na porušení v období od 28. januára 1998 do 31. decembra 1998, úroky z pokuty, ktorá sa má uložiť podľa tohto rozhodnutia…, prináležia Komisii, a preto si ich Komisia ponecháva“.

30 Výrok napadnutého rozhodnutia znie:

„*Článok 1*

Rozhodnutie [z roku 2008] sa mení a dopĺňa takto:

1. V článku 1 sa písmeno h) nahrádza takto:

‚h) Uralita SA od 28. januára 1998 do 31. decembra 1998.‘

2. V prvom odseku článku 2 sa písmeno f) nahrádza takto:

‚f) Uralita SA: 4 231 000 eur.‘

Článok 2

Úroky z pokuty vo výške 4 231 000 eur, ktorá bola predbežne zaplatená, prislúchajú od 16. septembra 2008 Komisii.

Článok 3

Toto rozhodnutie je určené pre:

Uralita…“

31 Dňa 3. apríla 2010 Komisia žalobkyni vrátila sumu vo výške 5 981 569 eur. Táto suma bola vypočítaná na základe rozdielu medzi pokutou vo výške 9 900 000 eur, uloženou v rozhodnutí z roku 2008 (ďalej len „pôvodná pokuta“) a pokutou vo výške 4 231 000 eur, uloženou v napadnutom rozhodnutí a navýšenou o úroky uplatniteľné na tento rozdiel od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty.

Konanie a návrhy účastníkov konania

32 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 5. júna 2012 podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

33 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil článok 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom jej ukladá pokutu vo výške 4 231 000 eur,

— zrušil článok 2 napadnutého rozhodnutia,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

34 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

35 Na podporu žaloby žalobkyňa uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 266 ZFEÚ.

36 Komisia spochybňuje dôvodnosť oboch žalobných dôvodov, ktoré uviedla žalobkyňa. Na úvod v podstate tvrdí, že žaloba je v rozsahu, v akom je založená na prvom žalobnom dôvode, neprípustná, lebo žalobkyňa údajne nemá záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia.

O prípustnosti

37 Komisia spochybňuje prípustnosť „žaloby podanej [žalobkyňou], pokiaľ ide o prvý žalobný dôvod“. Z tohto dôvodu predovšetkým tvrdí, že po prvé vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Uralita, už citovaný v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622), žalobkyňa neuviedla žalobný dôvod založený na porušení článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003, ani nespochybnila dĺžku trvania účasti spoločnosti Aragonesas na predmetnom porušení, a že po druhé na základe rozsudku Uralita, už citovaného v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622), keďže proti uvedenému rozsudku nebolo podané odvolanie, rozhodnutie z roku 2008 nadobudlo právoplatnosť voči žalobkyni v rozsahu, v akom jej uložilo pokutu vo výške 9 900 000 eur. Dodáva, že vzhľadom na judikatúru nebola povinná poskytnúť žalobkyni prospech z čiastočného zrušenia rozhodnutia z roku 2008, vyhláseného v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621). Keďže teda napadnuté rozhodnutie nenahradzuje rozhodnutie z roku 2008, ale ho len mení a dopĺňa, je žalobný dôvod založený na porušení článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003 oneskorený, a teda neprípustný, a ďalej aj za predpokladu, že by bolo napadnuté rozhodnutie zrušené, žalobkyňa by z jeho zrušenia nemala nijaký prospech, lebo by bolo obnovené rozhodnutie z roku 2008, takže by jej bola uložená pokuta vo vyššej výške, než aká jej bola uložená v napadnutom rozhodnutí. Žalobkyňa tak nemá právny záujem na podaní žaloby proti napadnutému rozhodnutiu.

38 Komisia v druhom rade tvrdí, že po prvé listom z 19. decembra 2011 žalobkyňa výslovne vyjadrila svoj súhlas s tým, že nesie výlučnú zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá jej môže byť uložená za obdobie od 28. januára do 31. decembra 1998 a ďalej svoj záujem na tom, aby bolo rozhodnutie, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie z roku 2008, čo najskôr prijaté, a že po druhé žalobkyňa netvrdila, že došlo k porušeniu článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003 počas správneho konania týkajúceho sa napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa preto nemôže teraz legitímne tvrdiť, že má záujem na tom, aby bolo pozmeňujúce rozhodnutie zrušené.

39 Žalobkyňa tvrdí, že v podstate má vzhľadom na predmet žaloby, teda návrh na čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom jej ukladá pokutu vo výške 4 231 000 eur, a ďalej na právne účinky rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621) voči nej, záujem na konaní proti uvedenému napadnutému rozhodnutiu. Tento záujem nemôže byť spochybnený s ohľadom na jej vyhlásenia uvedené v liste z 23. januára 2012.

40 Na úvod treba uviesť, že v odpovedi na otázku, ktorú Komisii položil na pojednávaní Všeobecný súd a v ktorej ju vyzval, aby spresnila rozsah uplatnenej výhrady týkajúcej sa neprípustnosti, Komisia uviedla, že uvedená výhrada sa týka prvého žalobného dôvodu. Námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia, treba skúmať s ohľadom na toto spresnenie.

41 V tomto ohľade, pokiaľ ide o prípustnosť žaloby o neplatnosť, podľa ustálenej judikatúry je takáto žaloba podaná fyzickou alebo právnickou osobou prípustná len v rozsahu, v akom má žalobca záujem na zrušení napadnutého aktu. Predpokladom takéhoto záujmu je, že zrušenie aktu môže vo svojom výsledku priniesť prospech pre toho účastníka konania, ktorý ju podal (pozri v tomto zmysle rozsudky

z 13. júla 2000, Parlament/Richard, C-174/99 P, Zb., EU:C:2000:412, bod 33; z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia, C-97/08 P, Zb., EU:C:2009:536, bod 33 a citovanú judikatúru, a z 28. septembra 2004, MCI/Komisia, T-310/00, Zb., EU:T:2004:275, bod 44 a citovanú judikatúru).

42 V prejednávanej veci treba uviesť, že Komisia v podstate tvrdí, že žalobkyňa nemá záujem dosiahnuť zrušenie článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia na základe prvého žalobného dôvodu, ktorý je založený na porušení článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003. Námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia proti prvému žalobnému dôvodu, treba preto skúmať s ohľadom na vyššie uvedenú judikatúru.

43 Po prvé treba predovšetkým uviesť, že ako to vyplýva z odôvodnení 8 a 9 napadnutého rozhodnutia, Komisia prijatím napadnutého rozhodnutia rozhodla zmeniť a doplniť rozhodnutie z roku 2008, aby žalobkyni umožnila mať prospech z účinkov rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621). Z tohto dôvodu rozhodla, že jednak v článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia skráti obdobie porušenia, ktoré sa žalobkyni vytýka v rozhodnutí z roku 2008, aby sa, ako to vyplýva z odôvodnenia 8 napadnutého rozhodnutia, zhodovalo s obdobím porušenia konštatovaným v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), a jednak v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia zníži výšku pokuty, ktorá bola žalobkyni uložená v rozhodnutí z roku 2008, aby, ako vyplýva z odôvodnenia 9 písm. b) napadnutého rozhodnutia, zodpovedala novému obdobiu porušenia.

44 Po druhé z konštatovania uvedeného v bode 43 vyššie vyplýva, že napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo určené žalobkyni, nepriaznivo zasahuje do jej právneho postavenia, lebo sa jej na jednej strane vytýka, že sa počas nového obdobia zúčastnila na porušení, o ktoré ide v rozhodnutí z roku 2008, a jednak sa jej ukladá pokuta v novej výške v porovnaní s výškou pokuty uloženou v rozhodnutí z roku 2008. Na základe prvého žalobného dôvodu sa žalobkyňa snaží dosiahnuť zrušenie článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom jej Komisia uložila pokutu po tom, čo uplynula premlčacia lehota stanovená v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003. Žalobkyňa v nijakom prípade nespochybňuje zákonnosť článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom určuje dĺžku trvania porušenia, ktoré sa jej teraz vytýka.

45 Po tretie je nesporné, že porušenie, o ktoré ide vo veci samej, je jediným a nepretržitým porušením. V súlade s ustanoveniami článku 25 ods. 2 druhej vety nariadenia č. 1/2003 začala premlčacia lehota stanovená v článku 25 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia plynúť odo dňa ukončenia porušenia. V prejednávanej veci, aj keď obdobie porušenia, ktoré sa žalobkyni vytýka v rozhodnutí z roku 2008, skončilo 9. februára 2000, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že nové obdobie porušenia vytýkané žalobkyni v uvedenom rozhodnutí skončilo skôr, a to 31. decembra 1998, ako to účastníci konania uznali v odpovedi na otázku, ktorú im na pojednávaní položil Všeobecný súd.

46 Keďže Komisia zmenou dĺžky trvania porušenia, ktoré sa žalobkyni pôvodne vytýkalo v rozhodnutí z roku 2008, stanovila nový dátum, od ktorého začína plynúť premlčacia lehota stanovená v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003, žalobkyni nesprávne vytýka, že na podporu žaloby o neplatnosť uviedla prvý žalobný dôvod, ktorý je založený na porušení uvedeného článku, hoci ho žalobkyňa neuviedla vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Uralita, už citovaný v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622).

47 Po štvrté tvrdenie Komisie, že aj keby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené, znamenalo by to, že vzhľadom na to, že rozhodnutie z roku 2008 nadobudlo voči žalobkyni právoplatnosť, zostal by článok 2 písm. f) tohto nariadenia v platnosti v rozsahu, v akom jej ukladá pokutu vo výške 9 900 000 eur, takže žalobkyňa by nemala z takého zrušenia prospech. Bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o tom, či Komisia mala povinnosť poskytnúť žalobkyni prospech z účinkov rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), ako sa konštatovalo v bode 43 vyššie, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia sa rozhodla skrátiť dĺžku trvania porušenia, ktoré sa žalobkyni vytýka v rozhodnutí z roku 2008.

48 Preto za predpokladu, že by Všeobecný súd vyhovel žalobe na základe prvého žalobného dôvodu, keďže uvedený žalobný dôvod smeruje len proti článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia, bolo by zrušené len čiastočne, a to len v rozsahu, v akom stanovuje novú výšku pokuty, ktorá bola žalobkyni uložená v rozhodnutí z roku 2008, a nie v rozsahu, v akom stanovuje nové obdobie porušenia vytýkaného žalobkyni, s ohľadom ku ktorému sa posudzuje premlčanie právomoci Komisie uložiť pokutu. V dôsledku toho netreba na účely posúdenia prípustnosti prvého žalobného dôvodu predpokladať, že by rozsudok čiastočne zrušujúci napadnuté rozhodnutie, ktorý je založený na prvom žalobnom dôvode, mal za následok obnovenie výšky pokuty uloženej žalobkyni v rozhodnutí z roku 2008, a to vzhľadom na povinnosť Komisie prijať opatrenia, ktoré vyplývajú z daného rozsudku, v súlade s článkom 266 ZFEÚ, pokiaľ ide najmä o jej právomoc uložiť žalobkyni pokutu s ohľadom na nové obdobie porušenia určené v článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia (pozri rozsudok CAS Succhi di Frutta/Komisia, T-191/96 a T-106/97, Zb., EU:T:1999:256, bod 62 a citovanú judikatúru).

49 Z toho vyplýva, že čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia na základe prvého žalobného dôvodu poskytovalo žalobkyni prospech v zmysle judikatúry citovanej v bode 41 vyššie. Treba preto zastávať názor, že prvý žalobný dôvod je prípustný.

50 Tento záver nemožno zmeniť s ohľadom na tvrdenie Komisie, že žalobkyňa listom z 19. decembra 2011 výslovne uviedla svoj súhlas s tým, že nesie výlučnú zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá jej môže byť uložená v rozhodnutí, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie z roku 2008, počas nového zisteného obdobia porušenia. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, zo znenia listu z 19. decembra 2011 totiž nevyplýva, že v ňom žalobkyňa takýto súhlas vyjadrila. V uvedenom liste žalobkyňa vyjadruje svoje pripomienky v súvislosti s následkami, ktoré Komisia chcela vyvodiť po vydaní rozsudkov Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), a Uralita, už citovaného v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622), najmä pokiaľ ide o úhradu aspoň čiastočnej výšky pôvodnej pokuty, ktorá jej bola určená.

51 Naopak treba konštatovať, že v liste z 23. januára 2012 žalobkyňa informovala Komisiu, že nesie výlučnú ekonomickú zodpovednosť za zaplatenie akejkoľvek pokuty, ktorá by jej bola uložená na základe rozhodnutia, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie z roku 2008, v dôsledku jednak rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), a jednak rozsudku Uralita, už citovaného v bode 23 vyššie (EU:T:2011:622).

52 Podľa judikatúry skutočnosť, že podnik počas správneho konania pred Komisiou výslovne alebo implicitne prizná určité skutkové alebo právne okolnosti, totiž môže predstavovať dodatočný dôkaz pri posúdení dôvodnosti súdnej žaloby, ale nemôže obmedziť samotné uplatnenie práva na podanie žaloby na Všeobecný súd, ktoré patrí fyzickej alebo právnickej osobe podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. Bez výslovne stanoveného právneho základu na tento účel je toto obmedzenie v rozpore so základnými zásadami zákonnosti a dodržania práva na obhajobu. Treba napokon dodať, že právo na účinnú súdnu ochranu a prístup k nestrannému súdu je zaručené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie, ktorá má podľa článku 6 ods. 1 prvej vety ZEÚ rovnakú právnu silu ako Zmluvy. Podľa článku 52 ods. 1 tejto Charty akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto Charte musí byť ustanovené zákonom (rozsudok z 1. júla 2010, Knauf Gips/Komisia, C-407/08 P, Zb., EU:C:2010:389, body 90 a 91).

53 Navyše treba konštatovať, že skutočnosť, že žalobkyňa v liste z 23. januára 2012 informovala Komisiu, že nesie výlučnú ekonomickú zodpovednosť za zaplatenie akejkoľvek pokuty, ktorú jej možno uložiť za predmetné porušenie, nemožno vykladať v tom zmysle, že sa vzdala uplatnenia ustanovení článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o prípadné premlčanie právomoci Komisie uložiť jej takúto pokutu. Zo znenia uvedeného listu totiž vyplýva len to, že žalobkyňa uznala, že nesie výlučnú zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorú by prípadne uložila Komisia.

54 Navyše treba konštatovať, že v liste z 19. decembra 2011 žalobkyňa výslovne spresnila, že uvedený list nemá nijaký vplyv na jej právne postavenie.

55 Znenie listu z 19. decembra 2011 ani znenie listu z 23. januára 2012 preto nemožno uplatniť voči žalobkyni s cieľom napadnúť prípustnosť prvého žalobného dôvodu.

56 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia proti prvému žalobnému dôvodu, zamietnuť ako nedôvodnú, a teda pokračovať v meritórnom preskúmaní veci samej.

O veci samej

57 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyňa Komisii vytýka, že porušila článok 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003 tým, že jej po uplynutí premlčacej lehoty stanovenej v uvedenom článku uložila novú pokutu a ďalej, že sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia tým, že v článku 2 napadnutého rozhodnutia rozhodla ponechať úroky, ktoré plynú od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty, vzniknuté z časti tejto pôvodnej pokuty rovnajúcej sa novej výške pokuty stanovenej v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia.

58 Konkrétnejšie, po prvé žalobkyňa tvrdí, že na základe článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia Komisia skrátila obdobie porušenia voči spoločnosti Uralita, takže uvedené obdobie zodpovedá obdobiu stanovenému Všeobecným súdom v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), a to od 28. januára do 31. decembra 1998.

59 V prvom rade, keďže predmetné porušenie bolo podľa ustanovení článku 25 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 kvalifikované ako nepretržité porušenie, päťročná premlčacia lehota začala plynúť od 31. decembra 1998.

60 Ďalej žiadosť spoločnosti EKA o zhovievavosť z 28. marca 2003, ako aj rozhodnutie Komisie z 30. septembra 2003 priznať jej v súlade s bodom 15 oznámenia o spolupráci z roku 2002 podmienečné oslobodenie od pokuty nepredstavujú udalosti, ktoré môžu prerušiť premlčaciu lehotu podľa ustanovení článku 25 ods. 3 nariadenia č. 1/2003. Navyše žalobkyňa poznamenáva, že na základe uvedeného oznámenia z rozhodovacej praxe Komisie vyplýva, že Komisia považuje za akt, ktorý prerušuje plynutie premlčacej lehoty, prvú žiadosť o informácie. V odôvodnení 492 rozhodnutia z roku 2008 Komisia považovala za udalosť, ktorá môže prerušiť lehotu, o ktorú ide v tejto veci, prvú žiadosť o informácie, ktorá bola podaná 10. septembra 2004. Táto rozhodovacia prax bráni Komisii, aby ako akt prerušujúci premlčaciu lehotu v súčasnosti uplatnila iný druh aktu, akým je rozhodnutie priznať podmienečné oslobodenie od pokuty.

61 Napokon pri neexistencii akejkoľvek inej udalosti prerušujúcej premlčanie premlčacia lehota stanovená v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003 uplynula 31. decembra 2003.

62 Žalobkyňa sa preto domnieva, že Komisia tým, že jej v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia uložila pokutu z dôvodu dĺžky trvania porušenia stanoveného v článku 1 ods. 1 uvedeného rozhodnutia, porušila článok 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003.

63 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že keďže právo Komisie uložiť jej v napadnutom rozhodnutí novú pokutu bolo premlčané, nemohla v článku 2 uvedeného rozhodnutia právoplatne ponechať úroky, ktoré plynú od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty, vzniknuté z časti tejto pôvodnej pokuty rovnajúcej sa novej výške pokuty stanovenej v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia, teda vo výške 4 231 000 eur.

64 Po tretie v replike najskôr žalobkyňa tvrdí, že na to, aby sa mohlo rozhodnúť o otázke, či právo Komisie uložiť žalobkyni pokutu bolo na základe ustanovení článku 25 nariadenia č. 1/2003 premlčané, a teda či bola oprávnená ponechať úroky, ktoré plynú od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty, vzniknuté z časti tejto pôvodnej pokuty rovnajúcej sa novej výške pokuty stanovenej v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia, treba určiť, či čiastočné zrušenie rozhodnutia z roku 2008 v rozsudku

Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), malo voči nej účinky. Z tohto dôvodu tvrdí, že v rozsahu, v akom bola spoločne a nerozdielne zodpovedná za predmetné porušenie, ktoré vyplýva len z protiprávneho správania spoločnosti Aragonesas, a to len z dôvodu rozhodujúceho vplyvu, ktorý vykonávala na naposledy uvedenú spoločnosť, a jej vstupu do práv a povinností spoločnosti EIA, čiastočné zrušenie rozhodnutia z roku 2008 v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), malo voči nej účinky. Preto by mala mať prospech z prípadného premlčania jedinej pokuty, ktorá bola spoločne a nerozdielne uložená jej a spoločnosti Aragonesas.

65 Ďalej žalobkyňa zastáva názor, že keďže Všeobecný súd v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), zrušil celú výšku pokuty, ktorá jej bola v rozhodnutí z roku 2008 uložená spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Aragonesas, Komisia jej v napadnutom rozhodnutí uložila novú pokutu. Napadnuté rozhodnutie tak podlieha všetkým pravidlám týkajúcim sa premlčania, ktoré sú stanovené v článku 25 nariadenia č. 1/2003.

66 Napokon aj keby bola premlčacia lehota prerušená v deň prijatia rozhodnutia Komisie z 30. septembra 2003 priznať spoločnosti EKA podmienečné oslobodenie od pokuty, a to pri súčasnom zohľadnení prerušenia premlčacej lehoty stanovenej v článku 25 ods. 6 nariadenia č. 1/2003, po uplynutí maximálnej desaťročnej premlčacej lehoty stanovenej v článku 25 ods. 5 toho istého nariadenia by došlo k uloženiu pokuty stanovenej v napadnutom rozhodnutí.

67 Komisia spochybňuje všetky tvrdenia uvedené na podporu prvého žalobného dôvodu.

68 Na úvod Všeobecný súd konštatuje, že prvý žalobný dôvod spočíva na dvoch výhradách, ktoré vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia. Pokiaľ ide o druhú výhradu, zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa neurčila právne pravidlo, ktoré podľa nej porušila Komisia, keď v článku 2 napadnutého rozhodnutia rozhodla ponechať úroky, ktoré plynú od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty, vzniknuté z časti tejto pôvodnej pokuty rovnajúcej sa novej výške pokuty stanovenej v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia.

69 Treba však najprv uviesť, že v druhom žalobnom dôvode žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 266 ZFEÚ v podstate tým, že vzhľadom na to, že v článku 2 napadnutého rozhodnutia rozhodla ponechať sumu novej pokuty, ktorá jej bola uložená, ako aj úroky vzniknuté z uvedenej sumy, ktoré plynú od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty, nevyvodila všetky dôsledky z rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621).

70 Žalobkyňa v odpovedi na otázku, ktorú jej na pojednávaní položil Všeobecný súd, týkajúcu sa dosahu druhého žalobného dôvodu, uznala, ako to bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania, že článok 2 napadnutého rozhodnutia sa týka len úrokov vzniknutých z novej výšky pokuty stanovenej v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia. Druhý žalobný dôvod sa preto musí vykladať v tom zmysle, že žalobkyňa spochybňuje len rozhodnutie Komisie, ktorá je uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, ponechať úroky, ktoré plynú od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty, vzniknuté z časti tejto pôvodnej pokuty rovnajúcej sa novej výške pokuty stanovenej v článku 1 ods. 2 uvedeného rozhodnutia.

71 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že druhá výhrada uvedená na podporu prvého žalobného dôvodu je totožná s dôvodmi, ktoré žalobkyňa uviedla na podporu druhého žalobného dôvodu založeného na porušení článku 266 ZFEÚ. V prvom rade tak treba druhú výhradu prvého žalobného dôvodu vykladať s ohľadom na druhý žalobný dôvod a z tohto dôvodu zastávať názor, že podľa uvedenej výhrady žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu článku 266 ZFEÚ. Ďalej s ohľadom na to, že predmet druhej výhrady prvého žalobného dôvodu a druhý žalobný dôvod sú totožné v rozsahu, v akom obe navrhujú, aby sa konštatovalo porušenie článku 266 ZFEÚ, treba ich preskúmať spoločne. Napokon z formulácie prvého žalobného dôvodu v podstate vyplýva, že druhá časť uvedeného žalobného dôvodu je založená na konštatovaní dôvodnosti prvej časti. Podľa žalobkyne Komisia protiprávne ponechala úroky, ktoré plynú od predbežného zaplatenia pôvodnej pokuty, vzniknuté

z časti tejto pôvodnej pokuty rovnajúcej sa novej výške pokuty stanovenej v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia len v rozsahu, v akom bolo právo Komisie uložiť žalobkyni pokutu v novej výške premlčané. Preto treba zastávať názor, že druhý žalobný dôvod, rovnako ako aj druhá výhrada prvého žalobného dôvodu sú založené na predchádzajúcom konštatovaní dôvodnosti prvej časti prvého žalobného dôvodu, ktorý vyjadril Všeobecný súd.

72 Pokiaľ ide o prvú výhradu prvého žalobného dôvodu, ktorý je založený na porušení článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003, treba poznamenať, že smeruje v podstate k tomu, aby Všeobecný súd konštatoval, že právo Komisie uložiť žalobkyni pokutu, bolo premlčané.

73 Po prvé treba uviesť, že prvá časť prvého žalobného dôvodu vychádza z predpokladu, že Všeobecný súd v rozsudku Aragonesas, už citovanom v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), zrušil v plnom rozsahu článok 2 písm. f) rozhodnutia z roku 2008, takže v napadnutom rozhodnutí Komisia prijala nové rozhodnutie o uložení pokuty žalobkyni.

74 Tento predpoklad sa ukazuje ako nesprávny. Zo znenia bodu 2 výroku rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), totiž výslovne vyplýva, že Všeobecný súd zrušil článok 2 písm. f) rozhodnutia z roku 2008 „v rozsahu, v akom stanovuje pokutu na 9 900 000 eur“. Zrušenie uvedeného článku rozhodnutia z roku 2008 je tak použitím výrazu „v rozsahu, v akom“, čiastočné, lebo vymedzuje len výšku stanovenej pokuty a netýka sa rozhodnutia Komisie uložiť pokutu.

75 Tento výklad článku 2 písm. f) rozhodnutia z roku 2008 nachádza podporu v odôvodnení rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), ktoré je uvedené v bodoch 247, 258, 302 a 303 uvedeného rozsudku, ako je citované v bodoch 18 až 21 vyššie.

76 Z výroku, ako aj z odôvodnenia rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621), teda vyplýva, že Všeobecný súd zrušil článok 2 písm. f) rozhodnutia z roku 2008 len v rozsahu, v akom v ňom Komisia stanovila výšku pokuty. Všeobecný súd v nijakom prípade nezrušil uvedený článok v rozsahu, v akom Komisia na základe ustanovení článku 23 ods. 2 rozhodnutia č. 1/2003 rozhodla uložiť spoločne a nerozdielne pokutu spoločnosti Aragonesas a žalobkyni.

77 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa v napadnutom rozhodnutí, Komisia neprijala nové rozhodnutie uložiť jej pokutu. Účelom alebo následkom uvedeného rozhodnutia totiž bolo čiastočne zachovať pokutu, ktorá bola žalobkyni pôvodne uložená v rozhodnutí z roku 2008, vo výške 4 231 000 eur, teda vo výške uvedenej v článku 1 ods. 1 písm. f) napadnutého rozhodnutia. Pri posúdení dôvodnosti prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na premlčaní právomoci Komisie uložiť žalobkyni pokutu treba preto zohľadniť dátum, ku ktorému Komisia rozhodla uložiť žalobkyni pokutu, teda dátum rozhodnutia z roku 2008, ktorým je 11. jún 2008, a nie dátum prijatia napadnutého rozhodnutia, ktoré ako z neho vyplýva, malo za cieľ poskytnúť žalobkyni prospech z účinkov rozsudku Aragonesas, už citovaného v bode 17 vyššie (EU:T:2011:621).

78 Po druhé, pokiaľ ide o premlčaciu lehotu stanovenú v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003, treba pripomenúť, že podľa uvedeného článku v spojení s článkom 23 ods. 2 písm. a) toho istého nariadenia sa na právomoc Komisie ukladať pokuty podnikom, pokiaľ sa úmyselne alebo z nedbanlivosti dopustia porušenia ustanovení článku 101 ZFEÚ, vzťahuje päťročná premlčacia lehota.

79 Podľa článku 25 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 premlčacia lehota začína plynúť odo dňa, keď došlo k spáchaniu porušenia. Toto isté ustanovenie však spresňuje, že v prípade pokračujúceho alebo opakovaného porušovania začína premlčacia lehota plynúť až odo dňa ukončenia porušenia.

80 Článok 25 ods. 3 písm. a) nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že každý akt Komisie alebo orgánu hospodárskej súťaže členského štátu, ktorý smeruje k prešetreniu alebo stíhaniu porušenia, ako je okrem iného písomná žiadosť Komisie o informácie, preruší premlčaciu lehotu s účinnosťou odo dňa, keď bol akt oznámený aspoň jednému podniku, ktorý sa podieľal na porušení.

81 Podľa článku 25 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 sa prerušenie premlčacej lehoty uplatňuje na všetky podniky alebo združenia podnikov, ktoré sa podieľali na porušení (rozsudok z 27. júna 2012, Bolloré/Komisia, T-372/10, Zb., EU:T:2012:325, bod 201).

82 Článok 25 ods. 5 prvá veta nariadenia č. 1/2003 okrem iného stanovuje, že plynutie premlčacej lehoty sa obnovuje po každom prerušení.

83 V prejednávanej veci je po prvé medzi účastníkmi konania nesporné, že predmetné porušenie je jediným a nepretržitým porušením. V súlade s ustanoveniami článku 25 ods. 2 druhej vety nariadenia č. 1/2003 začala premlčacia lehota plynúť „dňom ukončenia porušovania“, čiže ako bolo konštatované v bode 45 vyššie, 31. decembra 1998. Pri neexistencii aktu prerušujúceho premlčanie musela päťročná premlčacia lehota uvedená v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003 v zásade uplynúť 31. decembra 2003.

84 Po druhé treba preskúmať, ako to tvrdí Komisia, či päťročná premlčacia lehota stanovená v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003 bola prerušená pred 31. decembrom 2003, a to na základe aktu Komisie v zmysle článku 25 ods. 3 toho istého nariadenia.

85 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z ustanovení článku 25 ods. 3 a 4 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že pokiaľ sa podnik podieľal na porušení, čiže v konečnom dôsledku, pokiaľ je tento podnik takto označený v napadnutom rozhodnutí, pôsobí voči nemu prerušenie premlčania vyplývajúce z oznámenia úkonu týkajúceho sa vyšetrovania a stíhania aspoň jednému (tomuto alebo inému) podniku, ktorý je tiež označený ako podnik, ktorý sa podieľal na porušení. Úkony prerušujúce premlčanie tak majú účinky *erga omnes* voči všetkým podnikom, ktoré sa zúčastnili na predmetnom porušení (pozri v tomto zmysle rozsudok Bolloré/Komisia, už citovaný v bode 81 vyššie, EU:T:2012:325, body 201, 205 a 211).

86 V prejednávanej veci treba konštatovať, že žalobkyňa je označená v napadnutom rozhodnutí ako subjekt, ktorý sa podieľal na porušení. Preto za predpokladu, že by bol v prejednávanej veci zistený akt prerušujúci premlčanie, bolo by ho možné voči žalobkyni namietať.

87 Okrem toho si treba položiť otázku, ako tvrdí Komisia, či jej rozhodnutie z 30. septembra 2003 priznať v súlade s bodom 15 oznámenia o spolupráci z roku 2002 spoločnosti EKA podmienečné oslobodenie od pokuty, sa má kvalifikovať ako akt prerušujúci premlčanie v zmysle článku 25 ods. 3 nariadenia č. 1/2003.

88 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry nie je výpočet obsiahnutý v článku 25 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, v ktorého úvode je uvedená príslovka „najmä“, nijako taxatívny a že toto ustanovenie neviaže prerušenie premlčania na oznámený akt alebo písomné splnomocnenie na vykonanie overenia (pozri analogicky rozsudok z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb., EU:C:2002:582, body 141 a 162) a ďalej, že keďže prerušenie premlčacej lehoty predstavuje výnimku zo zásady päťročnej premlčacej lehoty, musí sa ako také vykladať reštriktívne (rozsudok z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb., EU:T:2003:76, bod 484).

89 Navyše z ustanovení článku 25 ods. 3 prvej vety nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že na prerušenie premlčania v zmysle uvedeného nariadenia musí byť akt Komisie vykonaný najmä „s cieľom vyšetrovania alebo konania vzhľadom k porušovaniu“.

90 Pokiaľ však ide o politiku zhovievavosti zavedenú Komisiou, Súdny dvor rozhodol, že programy zhovievavosti predstavujú užitočné nástroje v účinnom boji na odhaľovanie a ukončenie porušovania noriem hospodárskej súťaže a prispievajú tým k dosiahnutiu cieľa účinného uplatňovania článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ (rozsudok zo 14. júna 2011, Pfleiderer, C-360/09, Zb., EU:C:2011:389, bod 25).

91 Rovnako podľa Všeobecného súdu „cieľom programu zhovievavosti je teda vyšetriť, potláčať a odradzovať od páchania praktík, ktoré predstavujú najzávažnejšie porušenia článku 101 ZFEÚ“ (rozsudok z 9. septembra 2011, Deltafina/Komisia, T-12/06, Zb., EU:T:2011:441, bod 107).

92 Všeobecný súd rovnako rozhodol, že priznaním podmienečného oslobodenia od pokuty sa vytvára osobitné procesné postavenie v priebehu správneho konania v prospech podniku spĺňajúceho podmienky stanovené v bode 8 oznámenia o spolupráci z roku 2002, čo vyvoláva určité právne účinky (rozsudok Deltafina/Komisia, už citovaný v bode 91 vyššie, EU:T:2011:441, bod 114).

93 Ako to teda vyplýva z bodov 103 až 118 rozsudku Deltafina/Komisia, už citovaného v bode 91 vyššie (EU:T:2011:441), ktorý sa týka programu zhovievavosti zavedeného Komisiou, priznanie podmienečného oslobodenia od pokuty žiadateľovi o zhovievavosť prispieva k plnej účinnosti uvedeného programu, ktorý má za cieľ zabezpečiť priaznivé zaobchádzanie podnikom, ktoré s ňou spolupracujú pri vyšetrovaní tajných kartelov vzťahujúcich sa na praktiky, ktoré predstavujú najzávažnejšie porušenia článku 101 ZFEÚ (rozsudok Deltafina/Komisia, už citovaný v bode 91 vyššie, EU:T:2011:441, body 103 a 105). Týmto podnikom tak za ich aktívnu a dobrovoľnú spoluprácu pri vyšetrovaní, ktorá Komisii uľahčuje jej úlohu spočívajúcu v zisťovaní a potláčaní porušení pravidiel hospodárskej súťaže, môže byť poskytnuté zvýhodnené zaobchádzanie s ohľadom na pokuty, ktoré by im boli v opačnom prípade uložené, pod podmienkou, že splnia podmienky stanovené v oznámení o spolupráci z roku 2002 (rozsudok Deltafina/Komisia, už citovaný v bode 91 vyššie, EU:T:2011:441, bod 108).

94 Navyše treba pripomenúť, že bod 8 oznámenia o spolupráci z roku 2002 stanovuje:

„Komisia udelí podniku oslobodenie od akejkoľvek pokuty, ktorá by bola inak uložená, ak:

a) podnik je prvý, ktorý predkladá dôkaz, ktorý podľa názoru Komisie jej umožní prijať rozhodnutie na vykonanie vyšetrovania v zmysle článku 14 ods. 3 nariadenia č. 17 v súvislosti s údajným kartelovým vplyvom na spoločenstvo [v súvislosti s údajným kartelom ovplyvňujúcim Spoločenstvo – *neoficiálny preklad*], alebo

b) podnik je prvý, ktorý predloží dôkaz, ktorý podľa názoru Komisie jej umožní zistiť porušovanie článku [101 ZFEÚ] v súvislosti s údajným kartelovým vplyvom na spoločenstvo [v súvislosti s údajným kartelom ovplyvňujúcim Spoločenstvo – *neoficiálny preklad*].“

95 Podľa bodu 11 písm. a) až c) oznámenia o spolupráci z roku 2002:

„Okrem podmienok stanovených v bode 8 písm. a) a v bode 9 alebo prípadne v bode 8 písm. b) a bode 10 musia byť v každom prípade splnené tieto kumulatívne podmienky s cieľom oprávnenia na oslobodenie od pokuty:

a) podnik spolupracuje plne, trvalo a účinne počas celého správneho postupu Komisie a poskytne Komisii všetky dôkazy, ktoré vlastní, alebo ktoré má k dispozícii, pokiaľ ide o porušenie, pre ktoré existuje podozrenie. Je najmä k dispozícii Komisii s cieľom rýchleho zodpovedania akejkoľvek požiadavky, ktorá môže prispieť k stanoveniu [preukázaniu – *neoficiálny preklad*] daných skutočností;

b) podnik skoncuje so svojím zapojením sa do porušovania, pre ktoré existuje podozrenie, najneskôr v čase, keď predkladá dôkaz podľa bodu 8 písm. a) alebo prípadne bodu 8 písm. b);

c) podnik neprijal žiadne opatrenia na prinútenie iných podnikov, aby sa podieľali na tomto porušovaní.“

96 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 90 až 95 vyššie treba najprv uviesť, že program zhovievavosti priamo prispieva k plnej účinnosti politiky stíhania porušení pravidiel Európskej únie v oblasti hospodárskej súťaže, za ktoré je Komisia zodpovedná. Ďalej rozhodnutie priznať žiadateľovi o zhovievavosť podmienečné oslobodenie od pokuty preukazuje, že jeho žiadosť spĺňa predpoklady, aby sa mu na konci správneho konania mohlo za určitých podmienok priznať konečné oslobodenie od pokuty. Napokon toto procesné postavenie priznané žiadateľovi o zhovievavosť na základe rozhodnutia, ktorým sa mu priznáva podmienečné oslobodenie od pokuty, ukladá dotknutej osobe na to, aby sa mohla domáhať konečného oslobodenia od pokuty, povinnosť pokračovať až dovtedy, kým Komisia prijme konečné rozhodnutie v konaní, ktoré spĺňa podmienky stanovené v bode 11 písm. a) až c) oznámenia o spolupráci z roku 2002. Toto konanie žiadateľa o zhovievavosť sa vyznačuje najmä povinnosťou úplnej, trvalej a rýchlej spolupráce v priebehu celého správneho konania a ďalej povinnosťou poskytnúť Komisii všetky dôkazy, ktoré vlastní, alebo ktoré má k dispozícii, pokiaľ ide o porušenie, pre ktoré existuje podozrenie.

97 V dôsledku toho má rozhodnutie priznať žiadateľovi o zhovievavosť podmienečné oslobodenie od pokuty v rozsahu, v akom mu poskytuje takéto procesné postavenie, zásadný význam na to, aby Komisia mohla vyšetrovať alebo stíhať porušenie, pre ktoré existuje podozrenie. Preto treba zastávať názor, že tento procesný akt prijatý Komisiou sa týka vyšetrovania alebo stíhania porušenia v zmysle článku 25 ods. 3 prvej vety nariadenia č. 1/2003, a možno ho teda kvalifikovať ako akt prerušujúci premlčanie. Ako je pripomenuté v bode 85 vyššie, takýto prerušujúci akt má účinky *erga omnes* voči všetkým podnikom, ktoré sa zúčastnili na predmetnom porušení.

98 Vzhľadom na záver vyvodený v bode 97 vyššie treba konštatovať, že v prejednávanej veci bola premlčacia lehota, ktorá začala žalobkyni plynúť od 31. decembra 1998, prerušená o štyri roky a deväť mesiacov neskôr, a to na základe rozhodnutia Komisie z 30. septembra 2003 priznať spoločnosti EKA podmienečné oslobodenie od pokuty. Z tohto dôvodu začala premlčacia lehota od tohto rozhodnutia nanovo plynúť a o jedenásť mesiacov a desať dní neskôr bola znovu prerušená na základe žiadosti Komisie o informácie z 10. septembra 2004, ktorá bola okrem iného zaslaná spoločnosti Aragonesas. Premlčacia lehota teda začala nanovo plynúť až do prijatia rozhodnutia z roku 2008, ku ktorému došlo 11. júna 2008, teda o tri roky a deväť mesiacov neskôr. Preto s ohľadom na záver vyvodený v bode 77 vyššie, že treba zohľadniť dátum, ku ktorému Komisia rozhodla uložiť žalobkyni pokutu, ktorým je dátum rozhodnutia z roku 2008, teda 11. jún 2008, bolo toto naposledy uvedené rozhodnutie, ktoré si na základe napadnutého rozhodnutia čiastočne zachovalo účinky, pokiaľ o sumu pokuty vo výške 4 231 000 eur, prijaté v päťročnej premlčacej lehote stanovenej v článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1/2003.

99 Tento záver nemôže spochybniť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia v odôvodnení 492 rozhodnutia z roku 2008 identifikovala prvú žiadosť o informácie z 10. septembra 2004 ako akt, ktorý v prejednávanej veci prerušil premlčaciu lehotu. Skutočnosť, že Komisia uviedla tento akt v rozhodnutí z roku 2008, jej totiž nemôže v súčasnosti brániť v uplatnení skoršieho aktu, akým je rozhodnutie z 30. decembra 2003, ktorý tiež považuje za akt, ktorý mohol prerušiť plynutie uvedenej premlčacej lehoty. Zo znenia uvedeného odôvodnenia totiž výslovne vyplýva, že premlčacia lehota bola podľa Komisie prerušená „najneskôr“ 10. septembra 2004. Komisia tak vôbec nevylúčila, že iné akty predchádzajúce žiadosti o informácie z 10. septembra 2004, ako je rozhodnutie Komisie z 30. septembra 2003 priznať spoločnosti EKA podmienečné oslobodenie od pokuty, mohli tiež prerušiť plynutie premlčacej lehoty.

100 Ďalej žalobkyňa nesprávne uplatňuje rozhodovaciu prax, ktorá podľa nej doposiaľ prevažovala v rozhodnutiach Komisie, aby mohla podporiť tvrdenie, že Komisia bola povinná zohľadniť ako akt prerušujúci premlčanie prvú žiadosť o informácie, ktorú 10. septembra 2004 zaslala jednej z osôb, ktorej bolo určené rozhodnutie z roku 2008. Ako totiž vyplýva zo všetkých dôvodov uvedených v bodoch 84 až 97 vyššie, kvalifikácia aktu Komisie ako aktu prerušujúceho premlčanie je založená na uplatnení normatívnych ustanovení, ktoré v prejednávanej veci vychádzajú najmä z článku 25

nariadenia č. 1/2003, ako ich s konečnou platnosťou vykladá súd Únie. Skoršia prax Komisie, ktorej sa dovoláva žalobkyňa, ju tak nemôže zbaviť možnosti, a to pod dohľadom súdu Únie, zohľadniť iné druhy aktov prerušujúcich premlčanie, než je prvá žiadosť o informácie.

101 Po tretie, pokiaľ ide o žalobný dôvod, ktorý žalobkyňa uviedla v replike, založený na porušení článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003, treba pripomenúť, že podľa článku 76 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu musí žaloba najmä obsahovať stručné zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Okrem toho podľa ustálenej judikatúry musí byť toto zhrnutie nezávisle od akejkoľvek terminologickej otázky dostatočne jasné a presné, aby si žalovaný mohol pripraviť svoju obranu a aby Všeobecný súd mohol rozhodnúť o žalobe prípadne bez toho, aby musel žiadať o ďalšie informácie. Na prípustnosť žaloby sa totiž vyžaduje, aby z jej samotného znenia aspoň stručne, ale koherentným a zrozumiteľným spôsobom, vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, a to na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti (pozri rozsudok z 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisia, T-322/01, Zb., EU:T:2006:267, bod 208 a citovanú judikatúru). Z ustálenej judikatúry ďalej vyplýva, že akýkoľvek žalobný dôvod, ktorý nebol dostatočne vyjadrený v návrhu na začatie konania, treba považovať za neprípustný. Podobné požiadavky sa uplatnia aj vtedy, ak sa na podporu žalobného dôvodu uvádza výhrada. Pokiaľ ide o prekážku konania z dôvodu verejného záujmu, túto neprípustnosť môže Všeobecný súd podľa potreby uplatniť aj bez návrhu (pozri rozsudok zo 14. decembra 2005, Honeywell/Komisia, T-209/01, Zb., EU:T:2005:455, body 54 a 55 a citovanú judikatúru).

102 V prejednávanej veci treba konštatovať, že žalobkyňa v žalobe v nijakom prípade v podstate netvrdila, že došlo k porušeniu článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003 v rozsahu, v akom stanovuje maximálnu desaťročnú premlčaciu lehotu, ktorú má Komisia na uloženie pokuty. Ako teda tvrdí Komisia, žalobný dôvod uvedený vo fáze repliky, ktorý je založený na porušení článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003, treba zamietnuť ako neprípustný.

103 Pre úplnosť treba konštatovať, že uvedený žalobný dôvod je v každom prípade zjavne nedôvodný. Desaťročná premlčacia lehota stanovená v článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003 totiž začala plynúť od 31. decembra 1998 a musela uplynúť najneskôr 31. decembra 2008, za predpokladu, že nebola prerušená v súlade s ustanoveniami článku 25 ods. 6 toho istého nariadenia. Bez toho, aby bolo potrebné vypočítať dĺžku takéhoto prípadného prerušenia, treba konštatovať, že rozhodnutie z roku 2008, ktoré si na základe napadnutého rozhodnutia, ako to vyplýva z bodu 77 vyššie, čiastočne zachovalo svoje účinky, pokiaľ ide o sumu pokuty vo výške 4 231 000 eur, bolo prijaté 11. júna 2008, teda viac ako šesť mesiacov pred 31. decembrom 2008.

104 S prihliadnutím na všetky predchádzajúce úvahy treba prvú výhradu prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

105 Vzhľadom na úvahy uvedené v bode 71 vyššie, ktoré sa týkajú prepojenia medzi prvou výhradou prvého žalobného dôvodu na jednej strane a druhou výhradou prvého žalobného dôvodu a druhým žalobným dôvodom na druhej strane, keďže prvá výhrada prvého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť ako nedôvodná, treba zamietnuť žalobu v plnom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o druhej výhrade prvého žalobného dôvodu alebo o druhom žalobnom dôvode.

O trovách

106 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 6. októbra 2015.

Podpisy